Душко моя розмайная,
Душко розмаїта,
Що з тобою учинити,
Де тебе подіти?

Посаджу тя у садочку —
Буде рожа клясти,
Що ю люди забувають,
Тебе зовуть щастєм.

Спишу твої чорні очі
Віршем на папері —
Скаже цісар мене вбити,
Що людей химерю.

А як в пущу тя в діброву
Пташков-щебетюшков —
Буде плакать соловейко...
Що ж робити мушу?

Хіба пущу тя до бога,
Відки й ти ся взяла,
Аби рожі з соловейком
Мене не вклинали!